

prism

มาดามมัวร์ 模倣犯

สุดยอดผลงานจาก
มียาเบะ
มียูกิ
ที่ทำยอดขายมากกว่า
4,300,000
เล่ม

พชรวิทย์ ใจเทอด
แปลา

จอม COPYCAT
KILLER

2

เลียนแบบ

prism

模倣犯 2

ឆិបាបេះ ឆិឃូកិ

เขียน

พฐวดี ไฮเกตต์

ແປລ

ผลสุดท้ายเธอจึงตัดสินใจปั่นจักรยานไปยังห้องสมุด
ที่นั่นติดเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย
ในช่วงปิดเทอมหน้าร้อน ไม่ว่าจะมุมชั้นหนังสือ
หรือห้องสำหรับอ่านค้นคว้า มักแออัดอยู่เป็นประจำ
- มียาเบะ มิยูกิ

การอ่านต้องถูกต้องที่สุด

มาดการจอมเลียนแบบ 2

模倣犯 2

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

MOHOHAN Vol. 2

Copyright © 2005 by Miyuki MIYABE

All rights reserved.

First original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co. Ltd., Japan.

Thai translation rights arranged with RACCOON AGENCY, Inc.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9302-6

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ปุณยวัฒน์ กำจัดภัย

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิทยะเสถียร

ออกแบบรูปเล่ม นวพรพร เอื้อพัทธยากร, ศุภิสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ลดาฤ พัดเย็น, ส่องนา ภัคทวีวัลย์

คำนำสำนักพิมพ์

บทละครฆาตกรรมองค์แรกจบลงแล้ว และองค์ที่สองกำลังจะเปิดม่านขึ้นในไม่ช้า ในองค์ที่สองนี้ เหล่านักแสดงเอกกลุ่มใหม่จะพาเราย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่ทุกเหตุการณ์ยังไม่ต่างจากหยดน้ำเล็กๆ ไปมองดูแต่ละชั่วขณะของการเคลื่อนไหว กระทั่งทุกหยาดไหลรวมเป็นกระแสธารกัดเซาะผืนดิน และกลายเป็นเกลียวคลื่นซัดโถมที่ไม่มีใครหยุดยั้งได้

ขอให้ทุกท่านโปรดรับมือให้ดี นี่คือคำเตือนสุดท้าย เพราะเรื่องราวของบทละครหลังจากนี้จะไม่มีความปรานีอีกต่อไป

prism

คำนำผู้แปล

“สถาบันครอบครัว” ถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการก่อร่างสร้างบุคคลให้เติบโตใหญ่เป็นคนในสังคม แม้ครอบครัวจะไม่ได้เป็นเครื่องการันตีทุกสิ่ง แต่การปฏิบัติและอบรมสั่งสอนก็เป็นส่วนหนึ่งที่สร้างบุคลิกภาพให้แก่มนุษย์ ในเล่มนี้เราจะได้เจาะลึกเรื่องราวของสองครอบครัวที่มีความใกล้เคียงทว่าแตกต่าง สองครอบครัวที่สร้างมนุษย์ผู้นำมาซึ่งโศกนาฏกรรมและความตายของผู้คนมากมาย ผู้เขียนได้พาเราย้อนกลับไปยังวัยเด็กของคริสฮาชิ อิโรมิ และทาคาอิ คาสึอากิ เพื่อถ่ายทอดความเป็นมาและเป็นไป สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา ซึ่งแม้จะดูไกลตัว ทว่าชวนให้นึกย้อนถึงคำว่า “สถาบันครอบครัว” ได้เป็นอย่างดี เมื่ออ่านเล่มนี้ผู้แปลก็นึกจน ว่าหากเปลี่ยนบางสิ่ง จะช่วยดึงความเป็นมนุษย์กลับมาสู่บางคนได้หรือไม่

พชรวุฒิ ไฮเกตต์

ອັກ 2

“ข้อหนึ่งที่กังขา คือ สิ่งที่เราเห็นกัน คือตัวตนที่แท้จริงของมันหรือเปล่า”

John W. Campbell Jr. *Who goes there*

คุริฮาชิ อิโรมิ มาคนครั้งแรกในวันเกิดครบรอบสิบขวบของตัวเอง
ตอนนั้นพีชเองก็อยู่ข้างๆ พีชคือผู้สอนวิธีฆ่าคนให้เขา

พีชเป็นนักเรียนใหม่ที่ย้ายมาเรียนโรงเรียนเดียวกับคุริฮาชิ อิโรมิ และ
นั่งติดกันในชั้นเรียนมาตั้งแต่เปิดเทอมใหม่ของชั้นประถมปีที่ 4 ไม่นานนัก
ทั้งคู่ก็กลายเป็นเพื่อนซี้และลงเอยด้วยการร่วมมือกัน**ฆาตกรรม**เป็นครั้งแรก

คุริฮาชิ อิโรมิ เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1967 ส่วนพีชเกิด
วันที่ 30 เมษายน ปีเดียวกัน พีชจึงทำตัวเหมือนเป็นพี่ชาย คุริฮาชิ อิโรมิ
ต่างจากพีชตรงที่เขาไม่เคยก้าวเท้าออกห่างจากบ้านที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่
ในเขตเนริมะเลยสักครั้ง ขณะที่พีชย้ายที่อยู่ไปทั่วญี่ปุ่นตั้งแต่ยังแบเบาะ
ด้วยเหตุผลว่าพ่อต้องย้ายที่ทำงาน

ในสายตาของคุริฮาชิ อิโรมิ แค่มိ่พ่ออยู่ในสายงานที่ต้องเปลี่ยน
ที่ประจำการบ่อย ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พีชเป็นเพื่อนผู้ควรค่าแก่การ
เคารพนับถือ เพราะในช่วงวัยหนึ่ง อาชีพของพ่อจะเป็นเหมือนเครื่องกำหนด
คุณค่าของตัวเด็ก โดยเฉพาะกับเด็กผู้ชาย

พ่อของคุริฮาชิ อิโรมิ เป็นเจ้าของร้านขายยาเล็กๆ โดยมีแม่เป็น
ผู้ช่วย บริหารกันเองสอง父女เมีย โดยพ่อรับช่วงต่อกิจการมาจากปู่กับย่า
อีกที

เนื่องจากร้านแห่งนี้เปิดมาตั้งแต่สมัยปู่ย่าจึงเป็นกันเองต่อชาวบ้าน
เหมาะกับคำบรรยายว่า**ร้านยาในท้องถิ่น** ไม่ใช่แค่ร้านขายยาทั่วไป คนเฒ่า

คนแก่มากถือไม้เท้าพุงมาซื้อแผ่นแปะบรรเทาอาการปวดเอว พวกคนงานทำถนนยืนดื่มเครื่องดื่มชูกำลังกันหน้าร้าน บางครั้งช่วงห้าทุ่มก็มีคนจากอพาร์ทเมนต์แถวร้านมาเคาะประตูเหล็กม้วนเพื่อขอซื้อถุงประคบเย็นให้ลูกที่ใช้ขึ้นกะทันหัน เป็นร้านขายยาที่เข้าถึงง่ายแบบนั้น

ก่อนขึ้นชั้นมัธยมต้น คริสธาชิ อิโรมิ อาศัยอยู่กับครอบครัวในบ้านไม้สองชั้นที่แบ่งส่วนหนึ่งทำเป็นร้าน บ้านหลังนี้อายุอย่างน้อยก็ร่วมสามสิบปีสภาพโดยรวมคือเก่า ร่องรอยผุพังปรากฏตามจุดต่างๆ คริสธาชิ อิโรมิไม่เคยเจอหน้าปู่กับย่า ทว่าในบ้านมีเครื่องมือเครื่องใช้ที่พวกท่านเคยใช้สมัยยังมีชีวิต กล่องที่อัดแน่นไปด้วยเสื้อผ้า และข้าวของในชีวิตประจำวันของทั้งคู่อุ้มนิ่งไปหมด ของพวกนี้กินพื้นที่ห้องเก็บของและชั้นวาง ไม่ว่าคริสธาชิ อิโรมิ จะเก็บกวาดยังไง ห้องเก็บของก็ไม่สะอาดเรียบร้อยอย่างที่เราควรเสีย

เขาพยายามเอาข้าวของจิปาตะเก่าเก็บบนชั้นวางและในตู้เก็บของออกไปทิ้งอยู่หลายครั้ง แต่ก็จะถูกพ่อกับแม่ต่อว่าอย่างหนักทุกคราว กระนั้นอิโรมิก็ก็นำได้เล็กน้อยและยังทำเช่นนั้นอีกหลายหน

ยิ่งพอได้ไปเล่นในอพาร์ทเมนต์สะอาดสะอาดที่พี่ซาคายูกุอยู่กับพ่อแม่ เขาก็ยิ่งนึกถึงกิจบ้านตัวเอง มองไปทางไหนก็ทั้งเก่าทั้งรก กระดาษ เสื้อผ้า กล่องลังเป็นคราบเหลืองอ๋อยกองสุมเต็มไปหมด จนอยากจะจุดไฟเผาล้างบางมันให้รู้แล้วรื้อรด

ทำไมบ้านเราถึงเป็นเหมือนบ้านพี่ซาคายูกุไม่ได้ละ ทำไมถึงไม่มีโซฟา ทำไมถึงไม่จัดดอกไม้ใส่แจกัน ทำไมถึงไม่มีภาพแขวนผนัง ทำไมถึงติดปฏิทินเซย์ๆ ฟวงซื้อบริษัทผลิตยาที่เขาแจกมาให้ ทำไมมุมห้องญี่ปุ่นถึงมีลังตั้งซ้อนกัน ทำไมปูที่นอนทั้งไว้ตลอดเวลา ทำไมห้องน้ำถึงไม่ใช่สโตร์ตะวันตก

ทำไมพ่อเราถึงไม่ใช่พนักงานบริษัทแนวหน้า

พ่อของพี่ซางานยุ่งมาก ไม่ว่าคริสธาชิ อิโรมิ จะไปเที่ยวเล่นในบ่ายวันเสาร์หรือวันอาทิตย์เขาก็ไม่เคยอยู่บ้าน ได้ยินบ่อยๆ ว่าออกไปตีกอล์ฟ ส่วนแม่ของพี่ซาก็สวมกระโปรงยาว เผยข้อเท้าสะอาดหุ้มด้วยถุงน่องให้เห็น บางจังหวะ สวมเสื้อเซตสตรี ไม่ก็สเวตเตอร์สีสวยและยัมแย้มอยู่เสมอ

ขนมที่นำมาให้กินเล่นส่วนใหญ่ทำด้วยตัวเอง หรือซื้อจากร้านดังเจ้าไหนสักแห่งในเมือง ไม่ก็ได้มาจากที่อื่น ไม่เพียงขนมเท่านั้น บ้านของพีชมักจะมิของส่งมาให้เสมอ เสื้อผ้าทันสมัยราคาแพงเออ ผลไม้เออ หรือผ้าปูโต๊ะสวยๆเออ

คุริฮาชิ ฮิโรมิ เรียนห้องเดียวกับพีชมาตลอดสามปี ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 4 5 และ 6 ระหว่างนั้นพีชจะพูดอยู่เสมอว่าเดี๋ยวพอก็เปลี่ยนที่ทำงานอีก ช่วงเช้าม.ต้นก็คงต้องไปเรียนที่เมืองอื่น เราต้องจากกันแล้วละพีชว่า นั่นถือเป็นเรื่องน่าเศร้ามากสำหรับคุริฮาชิ ฮิโรมิ ทว่าในทางกลับกันก็นับว่าน่ายินดี เพราะหากเขาได้ไปเที่ยวเมืองที่พีชย้ายไปก็จะมีที่พักรับรองหนนี้อาจเป็นโอซาก้า ฟูกูโอกะ หรือซัปโปโร แม่ของพีชมักจะชวนเขาทุกครั้งที่มีโอกาส เธอบอกว่าอยากให้พีชสนิทกับฮิโรมิคงตลอดไป ฉะนั้นหากต้องย้ายไปที่ไหนอีกก็แวะมาหาที่บางนะ ช่วงพิเศษเหลือเกิน ความรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นที่ยอมรับและเป็นคนพิเศษนั้นงอกงามขึ้นในใจของเด็กน้อยอย่างคุริฮาชิ ฮิโรมิ

และยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นจนเขาเกิดจินตนาการว่าระหว่างไปเยี่ยมบ้านพีชในเมืองที่พ่อของพีชย้ายไปทำงาน จู่ๆ ก็เกิดแผ่นดินไหวขึ้นที่โตเกียวอย่างกะทันหัน พ่อแม่ของคุริฮาชิ ฮิโรมิ เสียชีวิตอยู่ได้ซากปรักหักพังของบ้านเก่าซ่อมซ่อมหลังนั้น ครอบครัวพีชเลยอ้าแขนรับคุริฮาชิ ฮิโรมิ ผู้เหลือตัวคนเดียวมาอย่างอบอุ่น นับแต่วันนี้ไป พีชกับฮิโรมิจะกลายเป็นพี่น้องกันจริงๆ...

หากเป็นเช่นนั้นจริงจะสุขใจแค่ไหน คุริฮาชิ ฮิโรมิ คิดประหนึ่งว่านั่นคือวิธีที่จะได้เกิดใหม่ในครอบครัวอื่น สภาแวดล้อมอื่น ได้มีเส้นทางชีวิตใหม่ที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

แต่ความเป็นจริงคือ พีชเข้าโรงเรียนมัธยมต้นที่เดียวกับคุริฮาชิ ฮิโรมิที่เป็นโรงเรียนรัฐประจำท้องถิ่น พวกเขาไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน แต่ก็เรียนห้องติดกันอยู่ดี

พีชบอกว่ากำหนดการย้ายที่ทำงานของพ่อในฤดูใบไม้ผลิปีนั้นเหมือนจะถูกเลื่อนออกไป มิหนำซ้ำหนนี้อาจจะไม่ต้องไปต่างถิ่นแล้ว น่าจะได้อยู่

โตเกียวไปเรื่อยๆ พืชพูดด้วยท่าทางภูมิใจว่านี่หมายถึงการเลื่อนตำแหน่ง

ณ จุดนั้นความคิดเพื่อผันเรื่องแผ่นดินไหวดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้แล้ว คริสธาซี อิโรมิ เริ่มคิดว่าจะมีทางอื่นใหม่ที่ทำให้เขาได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพืช อย่างน้อยๆ ขอแค่ให้เขาเหลือตัวคนเดียวก็พอ หากพ่อกับแม่ตายไป ครอบครัวของพืชก็คงอ้าแขนต้อนรับเขา...

ทันใดนั้นเองเขาก็นึกถึงการ*สาตกรรม* ที่ลืมนานแล้วขึ้นมา การ*สาตกรรม* ที่เขากับพืชร่วมกันทำสำเร็จเป็นครั้งแรก สิ่งที่พวกเขาทำลงไปตอนอายุสิบขวบ

นั่นคือการ*สาตกรรม* ที่ลัทธิพุทธผลจริงเป็นครั้งแรกสำหรับอิโรมิ ในตอนนั้นเขาได้ฆ่าคนที่อยากฆ่าสำเร็จแล้วจริงๆ ดังนั้นอิโรมิจึงคิดว่าคราวนี้ก็ไม่น่าพลาด ขอแค่พืชยอมให้ยืมแรงเท่านั้น

วันหนึ่งอิโรมิทนไม่ไหว ตัดสินใจเปิดอกเล่าให้พืชฟัง ขอแค่ให้พ่อแม่หายไปก็พอ แต่จะทำวิธีไหนดีล่ะ

ทว่าพืชกลับแสดงสีหน้าตกใจยกใหญ่

“ถ้าพ่อแม่ตายก็แย่ล่ะสิ”

“ไม่แย่หรอกน่า”

“แย่สิ ถ้าต้องถูกญาติรับไปเลี้ยงก็น่าเศร้าออก หรือถ้าแยกจากนั้นอาจจะต้องไปอยู่สถานรับเลี้ยงก็ได้”

“สถานรับเลี้ยง?”

“ใช่ เด็กที่ไม่มีผู้ปกครองจะถูกเอาไปเลี้ยงที่นั่น แล้วก็ไม่มีเวลามาพูดเรื่องเอาแต่ใจแบบเมื่อกี้หรอก”

คริสธาซี อิโรมิ ลีนห้วงจนพูดไม่ออก เพราะพืชไม่ได้เอ่ยว่าถ้าพ่อแม่ตายก็มาอยู่ที่บ้านนั้นได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ฆ่าไม่ได้ล่ะสิ”

พอลองพูดออกมาเบาๆ สายตาของพืชก็เริ่มเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นเล็กน้อย เขาจ้องคริสธาซี อิโรมิ ไม่วางตาก่อนส่งยิ้มให้

“ที่ว่าจะฆ่าอะ คือแบบที่ทำกันตอนเด็กๆ จังหรือ”

คริสธาซี อิโรมิ พยักหน้า

“นั่นไม่ได้มีใครตายจริง ๆ ลักหน้อย มันเป็นแค่คาถาต่างหากล่ะ”

พีชหัวเราะด้วยใบหน้ายิ้มแย้มที่ดูละม้ายแม่มของตัวเอง ใบหน้ายิ้มแบบนี้เองคือที่มาของชื่อเขา ใบหน้าน่ารักหาที่ติไม่ได้ เหมือนสัญลักษณ์พีชแห่งสันติ

“คาถาจั้นเธอ...”

“ใช่แล้ว คาถา แต่มันใช้ได้ผลกับฮีโรมิใช่มี๊ ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้วละ”

คืนนั้น คิริฮาริ ฮีโรมิ ผนรัยอย่างไม่ได้ผนมานาน เป็นความผนที่คุ้นเคยมาตั้งแต่สมัยยังเด็ก ทว่าหลังจากลงมือ*สาตกรรม*ไปตอนสิบขวบ เขาก็ไม่เคยผนถึงเรื่องนี้อีกเลย ตอนนั้นมันวกกลับมาอีกครั้ง เป็นความผิดของพีช เพราะพีชบอกว่าการ*สาตกรรม*นั้นเป็นแค่*คาถา* ฮีโรมิเลยตระหนักว่าคนที่เขาเข้าไปแล้วไม่ได้ถูกฆ่าจริง ๆ และเริ่มผนถึงมันอีกครั้ง...

ในผนรัยจะมีเด็กหญิงตัวน้อยโผล่มา เด็กคนนั้นโน้มตัวลงเหนือหมอนที่ฮีโรมินอนหนุนอยู่ บังคับให้เขาอ้าปาก แล้วพยายามจะเข้าไปข้างใน เธอพยายามครอบครองร่างของฮีโรมิ

มือของเด็กผู้หญิงคนนั้นเล็กจ้อย เย็นเฉียบ และอ่อนนุ่ม ทว่านิ้วที่จับขากรรไกรส่วนบนและกรามของฮีโรมิกลับพยายามเปิดปากเขาด้วยกำลังมหาศาล แรงเยอะเสียยิ่งกว่าผู้ใหญ่ นี่คือการผน มันเป็นการผนถึงจะบอกตัวเองเช่นนั้น ฮีโรมิก็ยังรู้สึกถึงผิวสัมผัสของนิ้วมือเด็กผู้หญิงที่จับกรามเขาอยู่ รู้สึกได้ถึงลมหายใจเธอที่รดลงบนแก้ม เด็กผู้หญิงเอ่ยพึมพำไม่หยุดขณะเตรียมจะเข้าไปในร่างของฮีโรมิ

...คืนมา คืนร่างของฉันมา มันไม่ใช่ของของแก มันเป็นเรื่องของฉัน

คิริฮาริ ฮีโรมิ กริรร้องแล้วสะดุ้งตื่น ขนาดอยู่ชั้น 1 แล้วก็ยังไม่วายจืดทีนอน เขาเอามือปิดหน้าร้องไห้อย่างอับอายและหวาดกลัว

คิริฮาริ ฮีโรมิ รู้ว่าเด็กผู้หญิงในผนรัยคือใคร ในผนใบหน้าเธอเหมือนเขาไม่มีผิด

พ่อแม่ของฮีโรมิเองก็รู้จักเด็กคนนี้ดี แม่เคยไว้อาลัยให้เธอ และบางครั้งก็ยังร้องไห้อยู่ทุกวันนี้

เด็กผู้หญิงคนนั้นคือพี่สาวของคิริฮาริ ฮีโรมิ ลูกสาวคนโตของครอบครัว

ครุฑาชิผู้จากไปหลังลืมตาตูลอกได้หนึ่งเดือน หลังจากเธอตาย พ่อกับแม่ก็ตั้งชื่อให้ลูกชายคนโตที่เกิดตามมาในอีกสองปีด้วยชื่อของพี่สาวที่เสียไป โดยเปลี่ยนเพียงตัวอักษรคันจิ และชื่อนั้นก็คือ *อิโรมิ*

สังคมภายนอกมองครุฑาชิ *อิโรมิ* ในฐานะลูกชายคนเดียว ลูกคนสำคัญเพียงคนเดียวของสามีภรรยาครุฑาชิ ลูกชายผู้เป็นทายาทคนสำคัญของร้านขายยาครุฑาชิ แต่หากเข้าไปในบ้านจะพบว่า *อิโรมิ* พี่สาวที่เสียไปแล้วตามติดเขาอยู่ข้างหลังเสมอ *อิโรมิ* เติบโตมาในสภาพเช่นนั้น

พี่จึงสอนวิธีฆ่าและจัดการ*อิโรมิ*ให้เขา ซึ่ง*อิโรมิ*เคยทำสำเร็จมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่เพราะพี่ชคนนั้นดันมาหักหลัง *อิโรมิ* ถึงได้ฟื้นคืนกลับมา ทำให้ทั้งคู่ต้องดำเนินชีวิตร่วมกันอีกครั้ง

เขาตั้งใจจะบอกพี่เรื่องนี้ บอกว่า*อิโรมิ*กลับมาแล้วนะ แต่จนแล้วจนรอดก็พูดไม่ออก เพราะสีหน้าของพี่ชพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ตอนพี่ชบอกว่าเขาต้องเข้า*สถานรับเลี้ยง* หากพ่อแม่ตายไป ทำให้*อิโรมิ*รู้สึกว่พี่ชอยู่ในสถานะที่ห่างไกลอย่างบอกไม่ถูก ชื่นพูดว่า*อิโรมิ*กลับมาแล้ว คงโดนหัวเราะเยาะใส่แน่...

เขาไม่อยากถูกพี่ชหัวเราะเยาะ ไม่อยากให้เป็นขี้ขลาด

หลังจากนั้นไม่นาน ครอบครัวครุฑาชิก็เริ่มทยอยยกเรื่องปรับปรุงบ้านขึ้นมาพูดคุย *อิโรมิ*ไม่เคยรู้เรื่องนี้ แต่ดูเหมือนพ่อกับแม่จะหารือกันมาเรียบร้อยแล้ว

ครุฑาชิ *อิโรมิ* ผู้ระอ้านเก่าชอมชอนันดีใจมาก ถึงจะไม่ได้เป็นสมาชิกครอบครัวพี่ชก็ไม่ว่า ขอแค่ได้ใช้ชีวิตแบบบ้านพี่ชก็พอ

การปรับปรุงเสร็จสิ้นภายในปีนั้น ส่วนร้านขายยาก็ก็นำใหม่ แต่พอย้ายจากที่อยู่ชั่วคราวกลับบ้าน *อิโรมิ* กลับพบว่าภายในบ้านแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ข้าวของเครื่องใช้ของปู่กับย่าส่วนใหญ่ถูกยัดใส่ตู้เก็บของใหม่ กินพื้นที่บนชั้นวางของตู้ใหม่ไม่ต่างจากเดิม กล่องสินค้าและคลังสินค้าที่รูก้าเข้ามากระกระถึงในบ้านยังคงมีอยู่ ต่อให้ร้านขายยาครุฑาชิจะดูใหม่ขึ้น บรรดาลูกค้าที่มาอุดหนุนก็ยังเป็นคนกลุ่มเดิม มีแต่พวกคนงาน

ปากเสียวกับคนแก่ฟันปลอมม่งอนแน่นที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองพูดอะไรอยู่

ในช่วงปิดเทอมหน้าร้อนของชั้นมัธยมปีที่ 2 คริสธาชิ อิโรมิ ก็ก่อเรื่องขึ้น โดยระหว่างเผ่าร้านแทนพ่อกับแม่ที่ออกไปข้างนอก เขาได้ต่อยลูกค้าซึ่งเป็นหญิงชราคนหนึ่ง เด็กอายุ 14 ลงมือด้วยตัวเอง ซ้ำยังเป็นเด็กผู้ชายอีกต่างหาก อีกทั้งอิโรมียังต่อยเต็มแรง ทำเอาหญิงชราฟันหน้าหักไปสองซี่ และล้มลงหน้าผาดพื้นคอนกรีตในร้าน

อิโรมิไม่ปริปากพูดกับใครเลย ไม่ว่าจะทำกับพ่อแม่หรือตำรวจในป้อม เหตุผลที่เขาต่อยหญิงชรายังคงเป็นปริศนา อีกฝ่ายเป็นหญิงชราอายุ 87 ปี ถือว่าอายุเยอะมากแล้ว จึงซักถามเหตุการณ์จากทางฝั่งเธอได้ยาก และผลสุดท้ายเรื่องนี้ก็ได้ช่วยคริสธาชิ อิโรมิ ไว้

เจ้าของซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่งเข้ามาช่วยไกล่เกลี่ยโดยยินดีจะอยู่ฝ่ายร้านขายยาคริสธาชิ เขาเป็นทั้งสมาชิกสภาเขตและรับหน้าที่ดูแลยานการค้าในท้องถิ่น หญิงชราคนนี้น่าจะมาที่ซูเปอร์มาร์เก็ตที่เขาบริหารซึ่งอยู่ใกล้กับร้านขายยาคริสธาชิ และมักหยิบสินค้ากลับไปโดยไม่จ่ายเงินจนเกิดปัญหาร้านอื่นๆ ในย่านการค้าเองก็เริ่มสงสัยว่าเวลาที่หญิงชรามาซื้อของตามลำพังจะต้องก่อเรื่องให้ลำบากต่างๆ นานา โชคดีที่ฝ่ายหญิงชราอ้างอะไรไม่ได้ เจ้าของซูเปอร์มาร์เก็ตจึงตัดสินใจให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในร้านขายยาคริสธาชิไม่ใช่คดี แต่เป็นอุบัติเหตุ อันโชคร้ายแทน กลายเป็นว่าหญิงชราไม่ได้ถูกต่อย แต่ล้มลงเองจนบาดเจ็บ

ทว่าคริสธาชิ อิโรมิ รู้ดีกว่าใครๆ ว่ามันไม่ใช่อย่างนั้น เขาโมโหที่หญิงชราสกปรก น่าสมเพช แถมยังมาขอชื้อยาสวนทวารต่อเนื่องเป็นวันที่สาม จึงต่อยเธอ ต่อยด้วยความคิดว่าตายซะได้ก็ดี

คนที่คริสธาชิ อิโรมิ ยอมเปิดใจเล่าความรู้สึกที่แท้จริงให้ฟังมีแค่เพียงเท่านั้น ไม่สิ ต้องบอกว่าพิชมองเขาออกถึงจะถูก

“อ้าว ที่จริงนั่นไม่ใช่อุบัติเหตุนี้ นายต่อยเธอใช้มัยล่ะ” เขาถาม

คริสธาชิ อิโรมิ นิ่งไป พิชจ้องหน้าเขาลักพัก จากนั้นหัวเราะออกมาหน้ากลมบ๊องยิ้มแป้นแล้วพูดว่า

“ช่างเถอะ อย่าไปสนใจเลย ฉันเองก็เกลียดยายแก่ชกมกแบบนั้น

เหมือนกัน ฮิโรมิไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

ตอนนั้นคุริฮาชิ ฮิโรมิ ไม่ได้รู้สึกว่ฟิชกำลังปลอบใจ แต่เหมือนตัวเองได้รับคำชมมากกว่า

ฟิชเข้าใจฉันจริงๆ เขาเข้าใจและคอยอยู่ข้างฉัน

ด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงเป็นเพื่อนสนิทกันเรื่อยมา ผลการเรียนของฟิชนำหน้าคุริฮาชิ ฮิโรมิ ไปไกล พวกเขาจึงต่อมัธยมปลายและมหาวิทยาลัยคนละที่ แต่ถึงจะมีโอกาสเจอกันน้อยลง สายสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ยังไม่ขาดหาย ทั้งสองไม่เคยห่างกัน รวากับติดแนบไว้ด้วยการแหวงโซ่คอชะตา

ไม่สิ พวกเขาห่างกันไม่ได้แล้วต่างหาก และในที่สุดนั้นก็นำไปสู่การฆาตกรรมครั้งใหม่

ไม่ใช่คาถา แต่เป็นการฆาตกรรมของแท้ ซึ่งผู้ถูกฆ่าจากไปแบบไม่มีวันหวนคืน

1 มีนาคม ค.ศ. 1994

ณ ร้านโชบะโจจูอัน บล็อก 7 แขวงคาสูกะ เขตเนริมะ วันนี้หน้าร้านเรียงรายไปด้วยช่อดอกไม้ร่วมยินดีจากสมาคมนักค้าในท้องถิ่นและบรรดาลูกค้าที่คอยอุดหนุน ดอกไม้เหล่านี้ส่งมาเพื่ออวยพรเนื่องในโอกาสปรับปรุงร้านใหม่

อีกทั้งยังเป็นวันเกิดเจ้าของร้านอย่างทาคาอิ โนบุคัตสึ ผู้ก้าวเข้าสู่วัย 58 ปี ปกติแล้วเขาไม่ได้ใส่ใจเรื่องวันเกิดตัวเองนักและมักยุ่งจนหลงลืมไป ทว่าวันนี้เขากลับรู้สึกว่ามีคามหมายอย่างยิ่ง เพราะวันเปิดร้านอันยิ่งใหญ่ที่รอคอยมานานตรงกับวันเกิดพอดี คำอวยพรสองต่อทำให้เขายิ้มไม่หุบไปทั้งวัน

ทาคาอิ โนบุคัตสึ เริ่มเปิดกิจการร้านโชจูอัน ตอนอายุ 30 โดยดัดแปลงบ้านไม้ให้เช่าในสมัยนั้นบางส่วนเพื่อทำเป็นร้าน ส่วนตัวเจ้าของบ้านเช่าเองก็เคยอยู่ในแวดวงกิจการร้านอาหาร พอรู้ว่าโนบุคัตสึตั้งใจจะเปิดร้านก็เกิดอยากส่งเสริม จึงแนะนำผู้รับเหมาที่ไว้วางใจได้ให้มาช่วยปรับปรุงร้าน ทั้งยังเป็นเส้นสายด้านสินเชื่อกับสหกรณ์ออมทรัพย์ในพื้นที่ ทำให้เริ่มต้นกิจการได้อย่างราบรื่น

ช่วงนั้นที่อยู่อาศัยแถวคาสูกะกำลังพัฒนาขนาดใหญ่ อนาคตกิจการมีแววจะสดใส ทว่าเจ้าของบ้านเช่ากลับไม่ได้ช่วยเหลือทาคาอิ โนบุคัตสึ เพราะหวังผลกำไรในอนาคตหรืออยากลองเป็นนักลงทุนแต่อย่างใด เขาแค่

ชอบนิสัยใจคอหาคาอิ โนบุคัตสึ เลยอยากยื่นมือช่วยเหลือเท่านั้น โนบุคัตสึ เป็นชายผู้หนึ่งเหมือนหิน อุบนิสัยจริงจังไม่เกี่ยงงาน และมักจะเป็นที่ไว้วางใจ จากผู้ใหญ่อย่างน่าประหลาด ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้เปรียบกว่าคนอื่นบ่อยครั้ง ในช่วงฝึกงาน

ทว่าหากเขามีอัธยาศัยกว่านี้อีกสักนิด หรือพูดให้ชัด ๆ ก็คือหากเป็นที่ถูกตาต้องใจของสาว ๆ ก็คงได้ขึ้นเป็นคนทำโซบะเต็มตัวเร็วกว่านี้ จึงพูดได้ไม่เต็มปากว่าโนบุคัตสึได้*เปรียบ*ไปเสียทุกอย่าง อันที่จริงแล้วสองสามภรรยาเจ้าของร้าน*โซจูอัน*ที่ช่วยสอนงานโนบุคัตสึในการทำร้านโซบะแบบฉายเดี่ยว หมายตออยากให้เขามาเป็นเจ้าบ่าวของลูกสาวที่รอรับช่วงต่อกิจการ ทว่าสาวเจ้ากลับไม่พอใจ ถึงขั้นอาละวาดโวยวายจะหนีออกจากบ้าน จนสามภรรยาเจ้าของร้านต้องยอมแพ้อย่างช่วยไม่ได้ โนบุคัตสึเป็นชายที่แทบไม่แสดงความรู้สึกออกมาให้ใครเห็น แต่หนนี้เล่นเอาเขาเจ็บหนักทีเดียว เหตุที่เขา ยิ่งเจ็บซ้ำก็เพราะเขาเองมีใจให้ฝ่ายหญิงสาวที่จะรับช่วงต่อกิจการ*โซจูอัน* เช่นกัน

โนบุคัตสึตัดสินใจลาออกจาก*โซจูอัน* ขณะนั้นเขาอายุ 28 ปี และถือว่าฝีมือมากพอจะฉายเดี่ยวได้แล้ว ทว่าน่าเสียดายที่ทุนทรัพย์ยังไม่พอ เขาจึงย้ายไปทำงานที่ร้านโซบะในอาคารกะตามคำแนะนำของเจ้าของร้าน*โซจูอัน* และที่นั่นเอง ลูกคำประจํารายหนึ่งได้เล็งเห็นศักยภาพของโนบุคัตสึ ลูกคำรายนี้เป็นเจ้าของที่ดินในเขตเนริมะ หลังจากปรึกษาหารือเจ้าของร้าน เขาก็มาทบทวนโนบุคัตสึว่าสนใจจะเปิดร้านของตัวเองหรือไม่...ด้วยเหตุนี้ *โจจูอัน* จึงถือกำเนิดขึ้น ผลสุดท้าย การออกมาจาก*โซจูอัน*ก็ทำให้โนบุคัตสึ ได้รับโอกาสอันดี

หลังจากเริ่มเปิดร้าน*โจจูอัน*ภายใต้ชายคาสังกัดได้ไม่นาน ก็มี คำทบทวนขออดตัวมาถึงโนบุคัตสึ หนนี้มาจากการแนะนำของเจ้าของร้านโซบะในอาคารกะ ฝั่งผู้หญิงคือสาวน้อยที่โนบุคัตสึรู้จักเป็นอย่างดีเนื่องจาก เคยทำงานร่วมกันอยู่ช่วงหนึ่ง สาวน้อยนามว่าอายาโกะคนนี้หน้าตาค่อนข้าง สะสวย ไม่นานนักทั้งคู่ก็แต่งงานกัน บรรยาการของ*โจจูอัน*ที่ไม่ค่อยคึกคัก เพราะเจ้าของร้านเก่งแค่เรื่องโซบะ ทว่าขาดอัธยาศัย จึงสดไล้ขึ้นมาในพริบตา

สองสามีภรรยาทำงานอย่างซื่อตรงเรื่อยมานับแต่นั้น ภรรยาให้กำเนิด
 คาสิอากิ ลูกชายคนโตหลังจากแต่งงาน ตามด้วยยูมิโกะ ลูกสาวคนโตในอีก
 สามปีถัดมา แม้ปากท้องที่เพิ่มขึ้นจะทำให้การใช้ชีวิตขดตสนกว่าเก่า แต่ทั้ง
 โนบุคัตสึและอายาโกะต่างเติบโตมาในครอบครัวยากจน การมีลูกจึงไม่ได้
 ทำให้พวกเขารู้สึกลำบากขนาดนั้น เพราะคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ใคร
 ก็ต้องเจอ ทั้งสองก็หันหน้าก้มตาทำงานจนกิจการร้านโจจูอันเจริญรุ่งเรือง
 ยอดขายมากขึ้นเรื่อย ๆ จนธุรกิจดำเนินไปได้อย่างมั่นคง

และในตอนที่กิจการร้านโจจูอันกำลังเตรียมเข้าสู่ปีที่สิบ เจ้าของบ้านเช่า
 ก็เริ่มเปิดประเด็นกับครอบครัวทาเคอิว่าสนใจจะซื้อบ้านกับที่ดินแห่งนี้หรือไม่
 เพราะตัวเจ้าของบ้านเช่าก็อายุมากแล้ว คงอยู่ได้อีกไม่นาน ไม่แน่ว่าพอ
 ผลัดรุ่น ลูก ๆ จะยังให้พวกเขาเช่าที่ต่อไปไหม ก่อนจะถึงตอนนั้นทำไม
 ไม่ลองปักหลักที่ทางของตัวเองดูละ กิจการก็ไปได้สวย เรื่องสินเชื่อไม่น่า
 จะมีปัญหาอยู่แล้ว ลองดูสักตั้งเป็นไง

การที่เจ้าของบ้านเช่าผู้คอยช่วยเหลือหลายสิ่งหลายอย่างมาบอกว่า
 ตัวเองอาจอยู่ได้อีกไม่นาน ถือเป็นเรื่องน่าใจหายสำหรับสองสามีภรรยา
 ทว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาแท้จริงอย่างที่เจ้าของบ้านเช่าบอก ขึ้นป้อยไฉไลกะ
 อนาคตคงน่าเป็นห่วง

สองสามีภรรยาระดมสมองปรึกษาหารือกัน สุดท้ายจึงตัดสินใจทำตาม
 ที่เจ้าของบ้านเช่าเสนอ ทั้งคู่ต้องแบกรับหนี้สินก้อนใหญ่และควักเงินเก็บ
 อันน้อยนิดออกมาใช้ แต่เพียงเท่านี้พวกเขาก็ได้กลายมาเป็นผู้ครอบครอง
 ดินแดนและปราสาทขนาดย่อม เจ้าของบ้านเช่าเองก็พลอยดีใจ คิดฝัน
 ถึงอนาคตในภายภาคหน้าพร้อมพูดว่า เป้าหมายต่อไปคงต้องปรับปรุงร้าน
 กับบ้านใหม่สินะ ต้องทำตึกให้เป็นโครงเหล็กแล้วละ หลังจากนั้นไม่นาน
 เจ้าของบ้านเช่าก็ทกล้มในบ้านของตัวเองจนต้องเข้าโรงพยาบาล ก่อนจากไป
 ในอีกครึ่งเดือนต่อมา เป็นการตายที่แสนจะรอบคอบราวกับกะเกณฑ์เอาไว้
 ล่วงหน้า

ส่วนสองสามีภรรยาโนบุคัตสึที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังก็ตั้งเป้าหมายใหญ่ว่า
 สักวันหนึ่งจะปรับปรุงโจจูอันให้เป็นร้านที่โอ่อ่า ส่วนหนึ่งก็เพื่อทำตามคำสั่งเสีย

ของเจ้าของบ้านเช่าที่เคยดูแลกันมา

การบริหารจัดการร้านโจจันดำเนินไปอย่างราบรื่นจนแทบจะไร้รุ่ม แต่แล้วช่วงหนึ่งก็เกิดวิกฤตการณ์ใหญ่ ราคาที่ดินในยุคฟองสบู่ที่พุ่งสูงขึ้น ทำให้พวกโนบุคตีสึกบิบให้ขายที่ โดยลูกๆ เจ้าของบ้านเช่าที่มารับช่วงต่อ ดูแลที่ดินตั้งใจจะขายที่ดินตกทอดทั้งผืนรวมถึงร้านโจจันให้บริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ในมุมมองของบริษัทพัฒนาอสังหาที่เป็นผู้ซื้อคงไม่นึกถึงหากที่ดินหนึ่งผืนจะแห้วปลายเพราะมีร้านโชบะเก่าๆ ตั้งอยู่หนึ่งหลัง การรวบรวมซื้อทั้งหมดย่อมสมเหตุสมผลกว่า ทว่าพวกโนบุคตีสึกบิบไม่คิดจะย้ายออกจากที่ดินผืนนี้แต่อย่างใด ความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ที่ไม่มีวี่แววว่าจะคลี่คลายส่งผลให้ช่วงนั้นโนบุคตีสึกบิบใจอ่อนล้าพอสมควร เพราะที่ยังดีที่บริษัทคู่กรณีมีจรรยาบรรณ จึงไม่ได้ทำพฤติกรรมเหลวไหลอย่างส่งกลุ่มอหังการมาขับไล่พวกเขา แต่เพราะพื้นที่ร้านโจจันไม่ได้กว้างใหญ่อะไร ไหนจะต้องรับหน้าลูกค้าและต่อกรพวพนักงานจากบริษัทผู้พัฒนาที่ปะปนมาอยู่ทุกวี่วัน เพียงเท่านั้นก็ทำให้ขายผู้พูดน้อยเหน้อยหน่ายในทุกวันแล้ว

สุดท้ายเศรษฐกิจฟองสบู่ที่พองเต็มอ้อมก็แตกดังโพละ ราคาที่ดินซึ่งพุ่งสูงลิบลดฮวบลงทันที การโจมตีของบริษัทพัฒนาอสังหาชะงักงันยิ่งไปกว่านั้น ดูเหมือนว่าอาร์ทเมนต์ซึ่งตั้งใจจะสร้างบนที่ดินที่ขายทอดโดยลูกๆ ของเจ้าของบ้านเช่าที่เสียไปก็หยุดอยู่แค่แผนโครงการ โจจันเหล่มองภาพนั้นพร้อมถอนหายใจโล่งอก หลังก้าวผ่านอุปสรรคทั้งหมดทั้งมวล ในที่สุดร้านก็ปรับปรุงเสร็จและเปิดใหม่อีกครั้ง ทาคาอิ โนบุคตีสึกบิบไม่รู้ว่าจุมิไยงัง อาคารสามชั้น ทำจากโครงเหล็กตามที่เจ้าของเก่าได้สั่งเสียไว้ ชั้น 1 แบ่งเป็นร้าน ส่วนชั้น 2 และ 3 เป็นที่อยู่อาศัย ชื่อของอาคารคือ *ตึกโจจัน* จุมิโกะผู้เป็นลูกสาวอแงอยากให้ตั้งชื่อที่ทันสมัยกว่านี้อีกสักนิด แต่โนบุคตีสึกบิบกรานหนักแน่น ตึกนี้เป็นตึกของโจจัน เพราะฉะนั้นชื่อตึกโจจันไปนั่นแหละดีแล้ว

วันนั้นเป็นวันที่ดีที่สุดของโนบุคตีสึกบิบและของทุกคนในบ้านทาคาอิ อายาโกะเอ่ยปากหลายต่อหลายครั้งว่าวันนี้เป็นวันที่ดีที่สุดในชีวิต จุมิโกะได้ยืนดั่งนั้นจึงพูดปนหัวเราะว่า เดียวก็มีวันที่ดีที่สุดเข้ามาอีก บอกว่าเป็น

อีกหนึ่งวันที่ดีที่สุดในชีวิตจะดีกว่านะคะ อายาโกะหัวเราะ บอกว่าเธอน่ะ พุดถูกทีเดียว คาสึอากิที่พุดน้อยเหมือนพ่อพลอยยอมยิ้มอยู่ข้างๆ เขาเริ่มมาช่วยงานพ่อตั้งแต่จบชั้นมัธยมต้น และจะรับช่วงต่อกิจการต่อไปในอนาคต วันเวลาข้างหน้าคงมีเรื่องดี ๆ รออยู่มากมาย เศรษฐกิจที่ฟุ้งหะยาน ควรจะเปิดทางให้อนาคตของโจอุนและครอบครัวทาคาอิ ไม่มีเลยสักคนที่นึกแคลงใจในเรื่องนี้

“พี่คะ มีสายเข้า”

ยูมิโกะร้องบอกไปทางครัว ขณะถือหูโทรศัพท์ที่สืบทอดมาอยู่ข้างเครื่องคิดเงิน “จากคุณคุริฮาชิค่ะ”

คาสึอากิใช้ผ้าเปียกเช็ดมือ รีบสาวเท้าอ้อมเคาน์เตอร์มายังโทรศัพท์ ปีกห่มวลสีขาวชุ่มเหงื่อ หน้าผากก็มันเยิ้ม ภายในร้านที่เปิดใหม่หลังปรับปรุงเสร็จเนืองแน่นไปด้วยผู้คน ในครัวยุ่งจนหัวหมุน ยูมิโกะกับแม่ช่วยกันเสิร์ฟ จนแทบจะตาลาย

เมื่อพี่ชายเข้ามาใกล้ ยูมิโกะก็ยกมือปิดปากโทรศัพท์แล้วลดเสียงลงเล็กน้อย

“นี่ ถ้าเขาเรียกไปเจออีก พี่ต้องปฏิเสธนะ”

คาสึอากิพยักหน้ารับ

“ปฏิเสธให้มันชัดเจนไปเลย พี่นะใจดีเกินไป”

ยูมิโกะแน่นย้ำแล้วส่งโทรศัพท์ให้พี่ชาย คาสึอากิหันหน้าเข้าหาโทรศัพท์ เอ่ยตรง ๆ ว่า “ครับ อยู่ในสายแล้ว”

ยูมิโกะไม่สบอารมณ์ วันนี้อุตส่าห์ทำงานอย่างอารมณ์ดีแท้ ๆ แต่กลับโดนคนแยะ ๆ มาทำให้ขุ่นเคืองซะได้ เธอไม่ถูกชะตาเจ้าของสาयนี้เลย อีกฝ่ายคือชายหนุ่มชื่อคุริฮาชิ อิโรมิ ซึ่งเป็นเพื่อนกับคาสึอากิมาตั้งแต่สมัยประถม พุดตามตรงก็เข้าขั้นเกลียด ระดับที่ไม่อยากให้เข้ามาใกล้พี่ชายตัวเองอีกต่อไป

ยูมิโกะรู้จักคุริฮาชิมาตั้งแต่เด็กเพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนพี่ชาย คุริฮาชิ อิโรมิ เป็นลูกชายเพียงคนเดียวของร้านขายยาคุริฮาชิที่อยู่ท้ายย่านการค้าทางตอนเหนือของถนนหน้าร้านโจอุน พ่อแม่ของทั้งสองครอบครัวก็รู้จักกัน

ในฐานะเจ้าของกิจการ

ตอนเด็ก ๆ ยูมิโกะจะเดินประกบหลังพี่ชายไปเล่นกับคุริฮาชิอยู่บ่อยครั้ง สารภาพเลยว่าคุริฮาชิหล่อเหลากว่าพี่ชายเธอที่หัวทึบเป็นไหน ๆ และยูมิโกะก็ปลื้มเขามาโดยตลอด คุริฮาชิมือไม้คล่องแคล่ว ทั้งยังเก่งเรื่องกีฬา ขณะที่คาสึโอกิผู้ไร้พรสวรรค์ต้องนั่งทำหน้าอมทุกข์อยู่ข้างสนามเพราะไม่ได้เข้าร่วมทีมเบสบอลมือสมัครเล่น คุริฮาชิกลับวิ่งไปรอบ ๆ ปาลูก และไถลตัวอย่างมีชีวิตชีวา แม้แต่ในเรื่องของผลการเรียน คุริฮาชิ ฮิโรมิ ก็ยังเก่งกว่าในทุกด้าน เมื่อเทียบกับคาสึโอกิที่แค่จำสูตรคูณก็ลำบากเหลือแสนคะแนนของคุริฮาชิมักจะติดท็อปห้อง และอยู่ในลำดับที่นับได้ในสามนิ้วจากทั้งชั้นปีการศึกษา

ยูมิโกะมีนิสัยชอบเขียนบันทึกประจำวัน โดยเริ่มเขียนตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นป.4 เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันไม่เคยขาด เธอเก็บรักษาสมุดบันทึกทุกเล่มไว้เป็นอย่างดี ตอนเก็บข้าวของเพื่อปรับปรุงบ้านในครั้งนี้ เธอได้ลองเอาสมุดบันทึกสมัยประถมที่ซุกไว้ในลิ้นตู้เก็บของมาอ่าน ตัวอักษรก็ยืดยาวกับประโยคแบบเด็ก ๆ ทำเอาเจ้าตัวทั้งหัวเราะทั้งอายและหวนคิดถึงวันเก่า ๆ ในนั้นยูมิโกะเขียนถึงคุริฮาชิ ฮิโรมิ ในสมัยที่เธออยู่ป.5 เทอม 1 ว่า

ถ้าไปเล่นกีฬาหรือเรียนเก่งแบบคุริฮาชิคงดี ยูมิโกะคิดว่าตัวเองชอบคุริฮาชิคงละ พี่นะเงี๊ว ให้คุริฮาชิคงมาเป็นพี่ชายแทนพี่สะกดดีกว่า

พอเจอข้อความที่เขียนร้อยเรียงขึ้นมาก็หน้าแดงอยู่คนเดียว ใช่ว่าช่วงนั้นคุริฮาชิ ฮิโรมิ ยังเป็นเจ้าชายน้อยในฝันของยูมิโกะ

เธอนึกถึงเรื่องต่างๆ ขณะพลิกหน้ากระดาษของบันทึกเมื่อนคราบเหลืองเก่า ๆ ทุกครั้งที่พลิกไปอีกหน้า ยูมิโกะจะตระหนักถึงตัวเองในวัยเด็กขึ้นมาอีกครั้ง เธอเคยทำร้ายจิตใจพี่ชายในหลายแง่จริง ๆ มันช่างน่าอายและน่าเศร้ามากจนครั้งหนึ่งยูมิโกะคิดจะกำจัดบันทึกพวกนั้นไปเสีย แต่สุดท้ายก็ไม่กล้า...และสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เหมือนเรื่องราวในอดีตไม่เคยเกิดขึ้น เธอตัดสินใจเก็บบันทึกพวกนั้นเอาไว้แทนที่จะเอาไปทิ้ง

คืนนั้นเธอเปิดใจกับคาสึโอกิว่า “หนูเจอบันทึกที่เคยเขียนนิทานพี่ไว้เต็มเลย”

เขาหัวเราะแล้วบอก “พี่ก็เองะจะจริง ๆ นั่นแหละ”

อันที่จริงแล้วผลการเรียนของคาสึอากินั้นแย่ทั้งในสมัยประถมและมัธยมต้น เขาไม่ใช่คนขี้เกียจ นิสัยก็ซื่อ ๆ หากครูบอกให้ไปทบทวนบทเรียนเพิ่ม คาสึอากิก็จะทำอย่างตั้งใจ เขาไม่เคยลืมนส่งการบ้าน กระนั้นผลการเรียนก็ยังไม่กระต้องอยู่ดี

เช่นเดียวกับการเรียน ทักษะทางด้านกีฬาของคาสึอากิก็ห่วยจนน่าสลดเมื่อเทียบกับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเข้าสู่ชั้นมัธยมต้น รายการกิจกรรมกีฬาที่จัดเพิ่มขึ้นในโรงเรียนทำให้ความอ่อนด้อยของเขาสะดุดตาหนักกว่าเก่า

คาสึอากิวนเวียนอยู่กับเรื่องนั้น กระทั่งเกิดเหตุการณ์ครั้งใหญ่ขึ้นหนึ่งหน เริ่มจากคาสึอากิได้สมัครเข้าชมรมซอฟต์เทนนิสในช่วงฤดูใบไม้ผลิของชั้นม.1 ทว่าพอเปิดเทอม 2 ครูที่ปรึกษาดันแนะนำให้เขาลาออกจากชมรม คาสึอากิจึงต้องร้องไห้ร้องขอให้ลาออกไป คำพูดของครูที่ปรึกษาที่บอกว่าเขาหัวช้าเสียจนถ่วงพวกนักเรียนคนอื่น ๆ ทำเอาอายาโกะซึ่งปกติจะสงบปากสงบคำเดือดดาลเป็นฟืนเป็นไฟ ถึงขั้นจะมาคุยกับครูใหญ่ที่โรงเรียนโดยตรง แต่คาสึอากิในตอนนั้นยอมลาออกแต่โดยดี เขาคงไม่ยอมให้เรื่องบานปลายและหวาดหวั่นท่าทีของเพื่อนร่วมชั้น เรื่องจึงคาราคาซังอยู่อย่างนั้น

ยูมิโกะเขียนถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นลงสมุดบันทึกไว้เช่นกัน ตัวอักษรไก่อีเขยขนาดเบ้อเริ่มที่ตึกกันแสดงถึงความโมโห เรียงเป็นประโยคประมาณว่า พี่นะโง่เง่าจนน่าขายหน้า พอมาอ่านดูอีกทีก็ปวดใจ ยูมิโกะรู้สึกได้ว่ากำลังน้ำตาคลอ

คุริฮาชิ ฮิโรมิ ก็เข้าชมรมซอฟต์เทนนิส ยูมิโกะผู้ยังไม่ประสีประสาจึงเขียนไว้อีกว่า *ที่คุริฮาชิคงไม่เห็นจะโดนขอให้ออกเลย* โดยไม่ได้รู้สึกตำหนิคุริฮาชิผู้เป็นเพื่อนพี่ชายตัวเองแท้ ๆ แต่กลับไม่เคยแสดงท่าทีปลอบใจหรืออยู่ข้างคาสึอากิผู้ถูครูที่ปรึกษาไล่ออกจากชมรมแต่อย่างใด ในตอนนั้นมีนักเรียนบางคน แคกลุ่มเล็กๆ ในชมรมซอฟต์เทนนิส แสดงท่าทีว่าจะลาออกไปพร้อมคาสึอากิเพื่อต่อต้านวิธีการของครูที่ปรึกษา แต่คุริฮาชิกลับทำหน้าไม่รู้ไม่เห็นตั้งแต่ต้นจนจบ ยูมิโกะในตอนเด็กไม่ได้รู้สึกอะไรเรื่องนั้น

ลักนิต ฉันนี่มันเด็กไร้เดียงสาไม่รู้เรื่องราวของแท้เลยจริงๆ เธอในปัจจุบันคิดเช่นนั้น

หลังจากออกจากชมรมซอฟต์เทนนิส คาสึโอกิก็ไปเคาะประตูชมรมว่ายน้ำต่อ ครูที่ปรึกษาของชมรมนี้เป็นคนนุ่มนวล สมาชิกในชมรมบางคนเคยกลัวน้ำ ว่ายน้ำไม่เป็น และมาเริ่มนับหนึ่งเรียนรู้วิธีว่ายน้ำใหม่หลังจากเข้าชมรม ครูประจำชั้นของคาสึโอกิเห็นวิธีการฝึกสอนเช่นนั้นจึงแนะนำชมรมนี้ให้เขา ซึ่งเป็นทางเลือกที่ถูกต้องทีเดียว ที่นั่นคาสึโอกิไม่ได้รู้สึกแปลกแยกเหมือนตอนอยู่ในชมรมซอฟต์เทนนิส ไม่นอนสมาชิกชมรมคนอื่นกลอกตาใส่และค่อยๆ เรียนรู้การว่ายน้ำไปทีละนิดได้

นอกจากนี้คาสึโอกิยังพบจุดเปลี่ยนครั้งใหญ่

ครูที่ปรึกษาชมรมว่ายน้ำชื่อว่าคาซึกิ ขณะนั้นเขาอยู่ในวัยสามสิบกลางๆ เป็นครูสายกีฬาร่างเล็กหัวล้าน คนคนนั้นมาที่ร้านโจจันเพื่อพบพ่อแม่ของคาสึโอกิในวันแรกของการปิดเทอมภาคฤดูร้อนตอนที่คาสึโอกิอยู่ชั้น ม.2 แม้จะตกใจ หว่าโนบูดส์กับอายาโกะต้อนรับเขาอย่างสุภาพและเมื่อได้ฟังสิ่งที่ครูคาซึกิพูดก็ยิ่งประหลาดใจหนักกว่าเก่า ครูตรงเข้าประเด็นด้วยการบอกว่า เหตุผลที่ผลการเรียนหรือความสามารถทางด้านกีฬาของคาสึโอกิไม่พัฒนา อาจไม่ได้เป็นเพราะเขาความสามารถบกพร่อง แต่เป็นเพราะมีปัญหาทางสายตา

เหตุการณ์ในวันนี้ก็เป็นอีกเรื่องที่ยูมิโกะบันทึกไว้ในสมุด เธอเขียนตัวโตๆ แบบเห็นได้ชัดว่า “ท่าทางพี่จะสายตาไม่ดีละ” และแล้วการมาเยือนของครูคาซึกิผู้นี้ก็ได้ยุติวัยเยาว์อันขมขื่นของคาสึโอกิและพ่วงการปลดครูฮาชิ อิโรมิ ผู้เคยเป็นเจ้าของชายน้อยของยูมิโกะลงจากราชบัลลังก์

ยูมิโกะวิ่งวนไปตามโต๊ะต่างๆ ทั่วร้าน เก็บขาม เติมน้ำเย็น จนกลับมาแล้วคาสึโอกิก็ยังคงคุยโทรศัพท์ ยูมิโกะนินหัว ลอบสังเกตท่าทางของพี่ชาย คาสึโอกิกำลังทำสีหน้าลำบากใจอย่างหนัก บ่อยครั้งที่เขาทำเหมือนอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็ได้แค่อ้าปากค้างเพราะถูกปลายสายดักไว้ พอจะเอ่ยอีกก็โดนชิงพูดก่อน เป็นอยู่อย่างนั้น

โทรศัพท์สีชมพูเครื่องนี้มีไว้รับสายบริการส่งเดลิเวอรี่ของโจจัน

ห้ามใช้โทร.ส่วนตัวนาน ๆ คาสึอากิเองก็รู้เรื่องนี้ดี เขาคงอยากจบบทสนทนา
ไว ๆ จะแย้ แต่คุริฮาชิ ฮิโรมิ วอแวไม่ยอมเลิก

ยูมิโกะเริ่มหัวเสีย เธอเดินเข้าไปใกล้พี่ชาย จากนั้นจึงเปล่งเสียงดัง
ให้ปลายสายได้ยิน

“พี่คะ ร้านเราลูกค้าเยอะจนทำอะไรไม่ทันแล้ว รีบ ๆ วางสายเถอะค่ะ”

คาสึอากิกลั่นกลานกวาดตาไปรอบ ๆ แล้วหยุดที่ยูมิโกะ ก่อนพูดใส่
โทรศัพท์ว่า

“ฉันกำลังทำงานอยู่ ไม่สะดวกจริงๆ” น้ำเสียงฟังดูหงอยอย่างน่าเวทนา
ไร้สง่าราศีจนยูมิโกะหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม ทำไมไม่ตวาดไปล่ะว่า ฉันไม่คบ
กับแกแล้ว อย่าโทร.มาอีกนะ

ถึงอย่างนั้น คาสึอากิก็ตัดสายสำเร็จ เขาปาดเหงื่อบนหน้าผาก

“แย้เลยเนอะ” คาสึอากิยิ้มให้ยูมิโกะ “คุริฮาซิกิเอาแต่ใจตัวเองแบบนี้
มาตลอดนั่นล่ะ”

“แบบนั้นเขาไม่เรียกว่าเอาแต่ใจตัวเองแล้ว” ยูมิโกะร้องเสียงแหลม
“ก็แค่เห็นแก่ตัวจนไม่สนว่าคนอื่นจะเดือดร้อนรีเปลาเท่านั้นแหละ”

“เอาน่า อย่าพูดอะไรอย่างนั้นเลย”

คาสึอากิเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ ก่อนกลับเข้าไปในครัวอย่างเชื่องช้า
ยูมิโกะตั้งใจจะรื้อคำถามใส่เขาต่อ ทว่าโทรศัพท์ดังขึ้นเสียก่อน หนนี้ลูกค้า
โทร.มาสั่งอาหาร ยูมิโกะสะกดกลั่นความโกรธแล้วเปลี่ยนมาเปล่งเสียงสดใส
ที่มักใช้เวลาคุยกับลูกค้า

ราวหนึ่งชั่วโมงถัดมา ทุกคนง่วนอยู่กับงานจนเหงื่อท่วมตัว เพราะร้าน
เพิ่งกลับมาเปิดจึงมีรายการเดลิเวอรีเข้ามามากมาย โทรศัพท์ดังไม่ขาดสาย
เด็กหนุ่มผู้ทำหน้าที่ส่งอาหารชั่วคราวโอตครวญว่าหิวจนตาแทบลน พลัง
วังวุ่นไปด้วย ท่าทางวันนี้เขาคนเดียวจะรับมือไม่ไหว ยูมิโกะเลยตัดสินใจ
ไปช่วยอีกแรง เธอเข้ามาเตรียมตัวหลังครัวลักพัก ทันใดนั้นประตูบานเลื่อน
หน้าร้านก็เปิดออกกะทันหันอีกครั้ง ยูมิโกะหันหน้าไปทางนั้นโดยอัตโนมัติแล้ว
ตะโกนว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” ก่อนจะพบว่าแขกที่เข้ามาคือใคร คุริฮาชิ ฮิโรมิ
นั่นเอง

“อ้าว คริสตินนี่นา”

อายาโกะผู้กำลังเก็บกวาดโต๊ะที่มุมร้านร้องทักทันที

“สวัสดีครับ คุณนั่น” คริสตินตอบกลับไป เขาทำท่าเหมือนพยักพยิดคางเบาๆ มากกว่าผงกหัว แทนที่จะค้อมตัวทักทายพร้อมส่งยิ้มเล็กน้อย คริสตินแต่งตัวเหมือนพร้อมออกไปข้างนอก เขาสวมแจ็คเก็ตตัวบางสำหรับฤดูใบไม้ผลิกับกางเกงไร้อายัด มีขอชาวสเปนมาผูกข้อมือเรือนใหญ่คล้ายเบรนต์ไดเวอร์ ท่าทางอย่างกับหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่นสำหรับผู้ชาย

“ร้านสวยขึ้นนะครับ”

“ขอบคุณนะจ๊ะ”

อายาโกะอรรถาธิบายดี เธอมองคริสตินเป็นเพียงเด็กหนุ่มซึ่งเป็นเพื่อนสมัยเด็กของลูกชายเท่านั้น แม้ว่าคริสติน ฮิโรมิ จะเคยมีช่วงเวลาที่ย่อเยี่ยงไม่ค่อยดีก็จริง แต่เรื่องผ่านไปแล้วก็ถือว่าแล้วกันไป เพราะถึงอย่างไร...เขาก็คบหาคลาสิกาขึ้นมาตั้งแต่ยังเด็ก

ข้อนี้ฮิโรมิโกะไม่เข้าใจนัก จะทำตัวสบายใจไปถึงไหน แล้วทำไมถึงพูดออกมาว่า “ขอบคุณนะจ๊ะ” ละ ปกติฮิโรมิโกะก็ไม่ชอบให้แม่พูดคำว่า “ขอบคุณ” พร่ำเพรื่ออยู่แล้ว เพราะต่อให้เป็นคนทำมาค้าขายก็ใช่ว่าจะต้องถ่อมตัวไปหมดเสียทุกอย่างจริงไหมละ

คลาสิกาผู้อยู่ในครัวเพิ่งเห็นว่าคริสตินมาที่ร้านและกำลังมองมาทางเขา ฮิโรมิโกะรีบสั่งเกตลิหน้าพี่ชาย แม้คลาสิกาจะส่งยิ้มจางๆ ทว่าสีหน้าไม่ได้บ่งบอกว่าดีใจที่เพื่อนมาเยี่ยมเยียนแต่อย่างใด

อายาโกะพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “วันนี้ที่ร้านขายดีมากเลย พวกน้ากับคลาสิกาเองก็ยุ่งสุดๆ”

ฮิโรมิโกะรีบสั่งเกตท่าทีของคริสตินจากหลังเสาบริเวณครัว เขายังคงอมยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้านใดๆ

“อืม ท่าทางยุ่งน่าดูเลยนะครับ ผมซื้อของขวัญแสดงความยินดีเนื่องในโอกาสเปิดร้านใหม่มาด้วย”

เขายกนิ้วโป้งชี้ข้ามไหล่ตัวเองออกไปข้างนอก

“พอดีผมเอาไว้ในรถ รบกวนรอสักครู่ครับ”

“เอ๊ะ? ขอบใจจ๊ะ แต่...”

คุริฮาซึก้าวออกไปนอกร้านอย่างรวดเร็ว เป็นจังหวะเดียวกับที่ลูกค้าทำทางคล้ายพนักงานบริษัทสามคนเดินสวนเข้ามาพอดี เมื่อลูกค้ากลุ่มนั้นนั่งลงที่โต๊ะและสั่งอาหารเสร็จ คุริฮาซึก็กกลับเข้ามาพร้อมกระถางต้นไม้ใบใหญ่ขนาดพอโอบในอ้อมแขน มันคือดอกกล้วยไม้ที่ผู้กริบบิ้นเส้นโตและติดป้ายว่า *ยินดีกับการเปิดร้านใหม่*

“อู๋ย ตายจริง แหม”

อاياโกะกะพริบตาหลายครั้งอย่างประหลาดใจ

“ถ้าไม่รังเกียจ เอาไปแต่งร้านได้นะครับ”

คุริฮาซียื่นดอกกล้วยไม้ให้อاياโกะ ยูมิโกะเห็นแม่ตัวเองใช้มืออันสั้นแตะรับกระถางดอกไม้มาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป จึงออกมายังฝั่งร้าน

“อ้าว ยูมิจัง ไม่เจอกันนานเลย”

คุริฮาซึหรีดตาแล้วส่งเสียงทักด้วยท่าทางดีใจ “ร้านใหญ่ขึ้นแล้ว ค่อยยังชั่วหน่อยเนอะ” ยูมิโกะโค้งศีรษะเล็กน้อยโดยไม่เอ่ยอะไร แล้วเข้ามาช่วยแม่ที่คล้ายกำลังชวนเซจากการรับกระถางดอกกล้วยไม้ จากนั้นซ้อนตาขยับแล้วพูดว่า

“ของแพงๆ แบบนี้ เรารับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

เธอยื่นกระถางกลับไปเพื่อส่งคืนให้คุริฮาซึ ทว่าเขาหัวเราะแล้วโบกมือ

“ไม่เอาสิ อย่ามัวเกรงใจกันเลย คุณน่าจะรับมันไว้ใช้มั้ยครับ”

อاياโกะกระอักกระอ่วน “คือว่า น้าก็ดีใจนะ...แต่กล้วยไม้กระถางนี้คงแพงจริงๆ ใช้มั้ยล่ะ”

“ไม่เห็นเป็นไรเลยครับ เป็นของอวยพรเนื่องในโอกาสปรับปรุงร้านใหม่เนี่ย ผมให้ด้วยใจเลยนะ”

คุริฮาซึเอ่ยด้วยท่าทางใจกว้าง เขาเบนสายตาจากสีหน้าไม่เป็นมิตรของยูมิโกะแล้วมองไปด้านใน

“คำสวัสดีใช้มั้ยครับ ผมมีเรื่องจะคุยด้วยหน่อย คงใช้เวลาไม่ถึงห้านาที คุณน่าจะไม่ว่าอะไรนะครับ”

ก่อนอายุโกะจะได้พูดอะไร คริสทาก็ลัดเลาะผ่านกลุ่มคนเนืองแน่นเข้าไปในครัวเสียแล้ว ยูมิโกะตะปากร

“คิดจะตบตากันด้วยกระถางต้นไม้แบบนี้หรือ ไม่มีทางซะหรอก”

อายุโกะมองหน้ายูมิโกะ “ลูกนี่ะ อย่าเอาแต่พูดจาว່าร้ายแบบนั้นลิตบตาอะไรกัน...”

“แม่นั้นแหละที่เพี้ยน รู้อยู่ไม่ใช่หรือว่าคนคนนั้นหลอกใช้พี่สาวผิดอย่าง จะปล่อยให้เขาเข้าไปใกล้พี่ไม่ได้นะ”

“แต่เขาเป็นเพื่อนสมัยเด็กของพี่ชายลูกนะ” น้ำเสียงของอายุโกะแฝงด้วยการตำหนิเล็ก ๆ “มิตรภาพของพวกผู้ชายก็มีจุดที่ผู้หญิงไม่เข้าใจเหมือนกัน ที่สำคัญกว่านั้น คริสทาคงเองก็เป็นเพื่อนสมัยเด็กของลูกนะ”

ยูมิโกะบนทั้งท้าทายว่า “คุณแม่ละก็ คิดอะไรง่ายเกินไปแล้ว”

บรรดาลูกค้าเริ่มมองมาด้วยสายตาใครรู้ ยูมิโกะกับอายุโกะจึงกลับมาทำหน้าที่ตามประกาศนาค้าขายแล้วรีบกลับเข้าไปด้านในร้าน โดยวางกระถางดอกกล้วยไม้ใบใหญ่ไว้ชั่วคราวข้างโทรศัพท์สีชมพู

คริสทาดึงตัวคาสีอกไปอีกฝั่งมุมหนึ่งของครัวและพูดคุยกันต่อ ใบหน้าด้านข้างของพี่ชายที่คล้ายกำลังก้มหน้าอยู่ตลอดดูเหมือนมองลง ยูมิโกะเตรียมจะเข้าไปแทรกกลางระหว่างทั้งคู่ แต่จังหวะนั้นเสียงของพ่อกลับลอยมาเสียก่อน

“ยูมิโกะ อาหารที่ตึกลีโนะสั่งเสร็จแล้วนะ ลูกจะไปส่งเองไม่ใช่หรือ”

น้ำเสียงพ่อคล้ายกำลังโมโห เธอขานรับอย่างเลียงไม่ได้ว่า อืม จะไปแล้วค่ะ แต่ใจยังพะวงเรื่องพี่ คริสทาก็กำลังพูดโดยพยายามยืหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าของคาสีอกอย่างเอาจริงเอาจังจนหน้าชนลูก เขากำลังพูดอะไรอยู่

“ยูมิโกะ รีบไปเร็วเข้าสิ!”

ในที่สุดเธอก็ถูกทาคาอิ โนบุคัตสึ ตวาดไล่ เขากำลังก้มตัวอยู่ตรงเคาน์เตอร์ครัว มือขยับเป็นระวิงเพื่อจจัดวางผักชีญี่ปุ่นต้มลงบนซามซาวที่เพิ่งทำเสร็จ ทว่าสีหน้ากลับดูหงุดหงิดเอามาก ๆ